

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 17. S. Bernardi miracula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

quadragesimo septimo, complectitur. Sæcul. XII.
A. C. 1146.
Philippus omnes illos loquentes inducit, qui secum istorum miraculorum testes extiterunt, videlicet, Hermannum Episcopum Constantiensem, & Eberhardum ejus Capellanum, Abbates duos Baldinum & Frowinum, Monachos duos Gerardum & Geofridum, Clericos tres Philippum, qui est ipse Scripti auctor, Ottonem & Franconem, & tandem Alexandrum Coloniensem, qui se ipsis iter facientibus socium dedit. Suntque universim viri decem, qui hæc Miracula testata faciunt.

§. XVII.

S. Bernardi Miracula.

Narrationis exordium hujusmodi est:
Hermannus Episcopus dicit: Parochus ruralis Herenbeimensis a me ad id ipsum vocatus, mihi affirmavit, quod vir, de ipsius familia, annis decem cæcus, cum a prætereunte Crucis signo munitus fuisset, prima Dominica Adventus lumen oculorum receperit, quamprimum deinde reversus in domum pedem intulisset. Idem ab alio referrî audiveram, atque hæc res in tota provincia exploratissima est. Eberhardus Capellanus dicit: Narrantes audivi viros duos fide dignos, alterum Presbyterum & alterum Monachum, quod in Vico Lapenbeimensi cæci duo eadem die

D 3

per

Sæcul. XII.
A. C. 1146.

per signum Crucis visum receperint.
Philippus: Die Lunæ, me præsentem, qui-
dam Senex cæcus in Ecclesiam adducitur,
Et postquam ei manus imposuisset, excla-
mavit totus populus, ipsum jam solis lu-
men conspicerem; quod vos omnes audivistis.
Frominus Abbas: vidi eum, sana oculo-
rum acie omnia conspicientem, idemque
mecum Frater Geofridus vidit. Franco:
Feria tertia Friburgi, quædam mater
infantem cæcum in hospitium attulit,
cumque eum accepta manuum impositione,
domum reportat, jubet Abbas infantem
interrogari, an videret. Ipse ego pue-
rum sequor, interrogo, an videat, re-
spondetque, se clarissime videre. Quod
deinde verum esse multis modis explora-
tum est. Geofridus: Ubi Ecclesiæ limen
intravimus, juvenis claudus accepto
Crucis signo sanatus est. Episcopus:
omnes eum sanatum ante Altare stantem
vidimus, cunctis Deum magno clamore
laudantibus. Et paulo infra: Quare
non meministis, Friburgi prima die Ab-
batem præcepisse; omnes pro divitibus
orarent, ut Deus velamen de cordibus
eorum abstraheret, nam pauperibus ad
accipiendam Crucem accedentibus, opu-
lenti refugiebant. Sed non incassum
oravimus, quippe qui opibus abundabant
in illo loco, ac etiam qui maxime improbi
audiebant, Sacræ militiæ nomen dederunt.
 Post

Sæcul. XII.
A. C. 1146.

Post plura alia miracula, Episcopus, quæ Basileæ, die Veneris, sexta Decembris contigerint, narrat in hunc modum: *Ubi peroravit, & Cruces rogantibus distribuit, viro Dei Mulier muta offertur, cujus linguam cum tetigisset, illico soluta est, & femina expedite loquebatur. Vidi eam & collocutus sum. At claudum illum, qui prius sanatus fuerat, & ob cujus salutem populus tanto clamore lætitiâ professus fuerat, quis ex vobis eum vidit? Otto: omnes eum vidimus. Eberhardus: Equites Domini mei & ego, eadem die Veneris, vidimus infantem, quem mater ejus cæcum ad diversorium sancti Viri delatum, sanis & perspicacibus oculis præditum referebat. Gerardus: Complura miracula, præsertim illa die, edita sunt, quæ ob ingentem tumultum notare non potuimus. Tum Eberhardus, quid Feria II. Nona Decembris actum esset referens, dicit: cum Equitibus Domini mei sermonem communicavi, & miracula viginti sex illa die edita numeravimus, quæ tum ipsum ego videramus. Philippus: Die Martis, cum Scaphusii essemus, complura prodigia notare nequivimus; nam intolerabilis erat tumultus. Unde Abbas cessare compulsus est, & nemini ægrotantium amplius bene precatus, fugere cepit, ne tantæ multitudinis concursu obrueretur.*

Sæcul. XII. tur. Eberhardus: Ipse ego stantem ante
 A C. 1146. Altare rogavi vehementer, ne cuiquam
manus imponeret. Nisi enim cessasset,
non videbam, qua ratione tandem de turba
hominum eripi posset. Philippus: In aditu
tamen Ecclesiæ femina claudicans, me
præsente, sanitati restituta est. Cantum
deinde jubilantis populi omnes audistis.

Die Mercurii, undecima Decembris
 S. Bernardus Constantiam pervenerunt, ubi die Jo-
 Constantiæ. vis & Veneris morati sunt. Pauci, dicit
 c. 3. Abbas Frowinus, quæ ibi acta fuerint,
 videre potuerunt in tanto tumultu. Vidi
 tamen illum cæcum, qui die Jovis ante
 Altare oculorum usum recepit. Eum
 Abbas Augiæ divitis, cujus largitioni-
 bus victitabat, adduci curaverat. Geo-
 fridus. Miracula Constantiæ patrata
 omnium minime novimus, quia nullus
 nostrum importunissimæ turbæ se audebat
 immiscere, & ea solummodo, quæ vidi-
 mus, scribere animus est. Auctor deinde
 prosequitur, & omnia miracula, Tiguri,
 Rhenofeldæ, Argentorati, aliisque lo-
 cis in via positis edita narrat, usque Spi-
 ram, quo Feria III. in Vigilia Nativi-
 tatis Domini, vigesima quarta Decem-
 bris, pervenerunt. In illa Civitate
 Conradus Rex Conventum Episcoporum
 indicaverat, aderatque S. Bernardus,
 concordiam inter quosdam Principes
 reducturus, quorum inimicitiiis multi
 detine-

detinebantur, ne ad exercitum Crucis Sæcul. XII.
Christi accederent. Pauca ibi edita A. C. 1146.
miracula, *quia*, inquit auctor, *non*
dignatur DEUS gloriam suam reve-
lare, ubi tantus est multitudinis curiosæ
concurfus. Nihilominus egit ibi, quod
vocabat miraculum miraculorum, cum
S. Abbas persuasit Regi Conrado, ut
Sacræ militiæ, assumpta Cruce, ad-
scribi vellet.

Et si S. Bernardus Francofordiæ Con-
radum frustra monuisset de bello sacro
fufcipiendo, Spiræ tamen conatum re-
novavit, cumque eum in sermone pub-
lico nominatim exhortatus effet, etiam
Feria sexta in Fefto S. Joannis Evangeliftæ
iterum secreto institit; providendum
effe, ne Regem occasio pœnitentiæ tam
levis, tam brevis & honorificæ præte-
ririt. Tandem dixit Conradus; se de
hac re deliberaturum, confilio adhibi-
turum fuos, & fequenti die, quid
conftituiffet aperturum.

Tunc vero fub Miffæ folemnia
Spiritus Divinus Beati Patris ani-
mum ftimulare cœpit, ut præter mo-
rem a nemine rogatus pro concione
diceret. Quid multa? dixit, & in fine
fermonis ad Regem converfus, tanquam
fi homini privato loqueretur, propofuit
extremum iudicium, Regem ut homi-
nem ante tribunal Chrifti adftantem,

D 5 atque

Sæcul. XII. atque imperantem Christum & dicen-
A. C. 1146. tem: *O Homo! quid debui tibi facere,*
& non feci? tumque beneficia sua Con-
 rado collata enumerantem, scilicet,
 coronam Regiam, divitias, virilem ani-
 mum, corporis robur.

Conradus
 Imperator.

His ergo verbis Bernardus Regem
 ita commovit, ut sermonem interrumpens cum lacrymis exclamaret: *Agnosco tot divina beneficia. Faciam, ne deinceps ingratus inveniar, ipso præstante paratus sum ei servire, quandoquidem ipsius nomine admoneor.* Tum, populo magnis vocibus Deum laudante, accepta Cruce signatus est Rex, cui etiam Abbas de Altari vexillum tradidit, Regia manu in exercitu Domini portandum. Cum Rege Fridericus, ejus nepos Dux Sueviæ, & innumeri alii Principes Sacræ militiæ nomen dederunt.

Die Dominica, vigesima nona Decembris, cum Rex omnes Principes & milites Cruce signatos convocasset, eos S. Pater non humanis sed divinis sermonibus exhortatus est. Verba hæc sunt Philippi, quibus subjungit: *Ubi vero egressi fuimus, Rege & principibus S. Virum deducentibus, ne ab ingenti hominum irruentium impetu opprimeretur, puer claudus ei offertur; ille signo Crucis edito puerum erigit, & jubet coram omnibus ambulare. Quanta lætitia, quanta exulta-*

exultatione puerum ingredientem cuncti Sæcul. XII.
aspexerint, quis loquatur? At Sanctus A. C. 1146.

Abbas conversus ad Regem, propter te, inquit, factum est istud, ut cognoscas, Deum vere tecum esse, & gratum ei opus esse, quod moliris. Eadem hora priusquam exiremus de hospitio, puella erecta est, & cæca mulier lumine oculorum donata. Compluribus aliis miraculis, quæ Spiræ patrata sunt, enarratis, Philippus ea referens, quæ die Martis, ultima illius anni, contigerant, ita prosequitur.

In eodem loco prodigium editum, quod ideo nos omnes maximo refecit gaudio; quia quidam Dux Græcus aderat missus ab Imperatore Constantinopolitano. Dum hic in Oratorio Regis S. Abbati loquitur, mulier cæca ei offertur, cui cum Signum Crucis formans bene precatus esset, illico illuminata est, Græco multum obstupescente. Eadem die sub vesperam Rege, Duce Græco, multisque Principibus, Bernardum nostrum circumstantibus, in ejus conspectum adducitur puer claudus, cui protinus Vir sanctus ingenti fiducia ait: in Nomine Jesu Christi præcipio tibi: surge & ambula. Secutus est optatissimus effectus; nam surgens puer libere ambulabat, & quamvis primo tementibus tibiis iret, paulatim tamen sub oculis omnium roboratus est. Anselmus Episcopus Havelbergensis in fronte & faucibus gravissime patie-

Sæcul. XII. *patiebatur, ut vix aliquid gustare posset*
A. C. 1147. *aut loqui. Is ergo ad S. Bernardum: me*
etiam sanare deberes, cui ille jucunde re-
spondens, si tantam, inquit, haberes fi-
dem, quantam habent mulierculæ, ea tibi
forte prodesset. At Episcopus, si ego,
ait, fidem non habeo, salvum me faciat
fides tua. Tum S. Bernardus Signum
Crucis edens eum tetigit. Nec mora om-
nis tumor & dolor abscessit. Complura
præterea S. Abbas patravit miracula,
Feria IV. prima die anni millesimi cen-
tesimi quadragesimi septimi, & die se-
quente, Rege, Proceribus, & tota civi-
tate Spirensi spectantibus. Sed queritur
Auctor, Commentarium, in quem re-
lata erant, fuisse deperditum; quod in-
dicat, Commentarios quotidie fuisse
conscriptos, hanc vero narrationem ex
illis fuisse collectam. Solutis Comitibus
feria VI. tertia Januarii S. Bernardus
Wormatiam petiit.

c. 6. 7.

Hic finis est primæ Partis Diarii, & conscriptorum miraculorum, ac initium datur secundæ, ad Clericos Colonienfes directæ, in quibus historia itineris ab urbe Spirensi usque Leodium continetur.

Cum S. Abbas Wormatiam advenisset, noluit ibi morari, etsi instantissime rogaretur, quia ante duos menses ad eam civitatem diverterat, & infinitæ hominum multitudini Crucem, sacri belli

belli tesseram, dederat. Cruzenaci Sæcul. XII.
 S. Bernardus cum suis Festum Epiphaniæ A.C. 1147.
 Feria secunda celebravit, & Feria V. se-
 quente, die nona Januarii, Coloniam
 pervenit. Quia S. Vir in ea civitate non
 expectabatur, non magno adeo populi
 concursu exceptus est. Non clam, ubi
 poterat, urbes intrabat, ut omnem pom-
 pam fugeret, sed istud fama prævolan-
 te raro licebat. In Sabbato pro con-
 cione dixit ad Clericos Colonienfes, ex-
 probrans dissolutos mores, mollitiem, o-
 tium, superbiam. Præterea complures
 veterum Prophetarum minas in ipsos
 cadere posse ominatus.

Die Dominica, postquam sacris ope-
 ratus fuisset, in foro peroravit, quia Ec-
 clesia populum non capiebat. *Ibidem, c. 8.*
 inquit Auctor, *nobis præsentibus cuidam
 cæco lumen redditum, & mutilus, cui
 manus aruerat, sanatus.* Tum postquam
 alia retulit miracula, subjungit: *Post
 prandium illa die neutiquam nobis defue-
 re miracula, quæ nobis exploratissima
 sunt, quippe ea diligentissima ratione
 pensavimus. Vir sanctus ad fenestram
 stabat, atque ægroti per scalam ad eum
 evehebantur; nemo enim audebat ostium
 domus aperire, ne multitudine & im-
 petu obrueveremur.* Paulo infra: *Feria
 secunda primo mane vir sardus auditum
 recuperavit, puella cæca visum, & post
 brevis-*

Sæcul. XII. *brevissimum temporis spatium mulieri*
 A.C. 1147. *oculis captæ cæli lucem aspicere datum*
 est. Ibi vero tantus tumultus exortus,
 S. Bernardus tantus innumerabilis populi concursus
 Coloniae. fuit, ut vix Sanctus Abbas ad hospitium
 reduci potuerit, & nesciam profecto, an
 illa die majus ullum miraculum patra-
 tum fuerit, quam quod Abbas noster
 de manibus irruentis populi sanus &
 incolumis ereptus sit. Ceterum quoties
 miraculum edebatur populus conclama-
 bat, lingua Germanica: *Christ, uns*
gnade! id est, Iesus Christus miserere
nobis! Kyrie eleison. Die Heiligen alle
helfen uns! Omnes Sancti adjuvent nos!
 Et post alia: *Miraculorum istorum sin-*
gulorum nos omnes testes sumus, quin
& tota civitas Coloniensis; nec enim
in angulo aut in tenebris, sed in luce
patrata sunt. Si quis fidem non habeat,
aut saltem rem magis perspectam sibi
esse cuperet, facile miraculorum magnam
partem rigido examini subicere potest,
præsertim illa, quæ in hominibus non
infimæ plebis aut ignotis perfectæ sunt.

His sine dubio miraculis potius quam
 verbis & eloquentia effectum, ut Ger-
 mani, qui S. Abbatis linguam non intel-
 ligebant, ejus tamen sermones mira com-
 punctione auscultarent; pugnæ enim
 pectora tundebant, & largiter funde-
 bant lacrymas. S. Bernardus Colonia
 exces-

vit. lib. 3.
 c. 3. n. 7.
 lib. 6. c. 9.

excessit Feria secunda, decima tertia Ja-
 nuarii, & sequentibus diebus per Urbes
 Juliacum, Aquisgranum, & Trajectum
 ad Mosam iter direxit, Domino ubique
 ad preces famuli sui miracula operante.
 In Dominica, die decima nona ejusdem
 mensis Leodii diversatus est, unde po-
 stea Gemblacum, Montes & Valentina-
 nas die vero Dominica, vigesima sexta
 Januarii, Cameracum venit, ubi die Lu-
 nae commoratus, sequente die Veneris
 Laudunum, & Sabbato, prima die Fe-
 bruarii, Remos attingit. Die Dominica,
 in quam Festum Purificationis incidebat,
 Catalaunum se contulit, quo Rex Ludo-
 vicus S. Abbati obvium se dedit. Ade-
 rant quoque complures Principes Fran-
 cia & Germaniae, ac Regis Romanorum
 Legati, de itinere Hierosolymitano con-
 sultaturi. Vir sanctus, illa die Domini-
 ca & Feria secunda sequente, sacro ne-
 gotio totus occupatus, domo exire non
 potuit, & ardentissimo populi desiderio
 satisfacere, nam bonum commune vo-
 luntati privatorum praeponendum fuit.
 Die Jovis sexta Februarii Claramvallem
 rediit, nec paucioribus in patria sua
 quam alibi clarescebat prodigiis. Cete-
 rum triginta monachos secum adduxe-
 rat, in illo itinere a se conversos, & to-
 tidem circiter alios venturos expecta-
 bat, quibus, voto monasticae professio-
 nis

Saecul. XII.
 A.C. 1147.

c. 11.

c. 12.

c. 13.

Sæcul. XII.
A.C. 1147.

c. 14.

nis adstrictis, præstituta dies fuerat, qua ad monasterium se conferrent. Brevi tempore Claravalle subsistens S. Bernardus ægrotos, qui ad recuperandam sanitatem veniebant, admitti vetuit, ne Fratrum quies turbaretur. Post hunc ad Claramvallem reditum in narratione miraculorum non amplius tam accurate dies, sed tantum locus, in quo patrata sunt, adnotatur.

§. XVIII.

Conventus Stampensis.

to. 10. Conc.
p. 1104. **D**ominica Septuagesimæ, die decima sexta Februarii, anno millesimo centesimo quadragesimo septimo, S. Bernardus Stampas perrexit, ubi Rex erat cum Proceribus ad capienda postrema professionis Hierosolymitanæ consilia. Statutum, viam per Græciam eligere, frustra contrarium suadentibus multis, præsertim Regis Siciliae Oratoribus, qui periculum ostendebant & dolos Græcorum, nec aliam a Græcis quam Græcam fidem esse expectandam (*). Deliberatum

(*) In ipsis Actis Conciliorum hæc verba leguntur: *Rex autem & sui, qui merito nullarum gentium vires timebant, fraudes utinam timuissent; sed quia non est consilium nec prudentia contra Deum, elegerunt viam per Græciam, morituri.*